

0 8 1 5

A Magyar Hírlap hétvégi melléklete
2020. augusztus 15.
Szerkesztette: Petán Péter
Művészeti vezető: Salát Zsolt Péter

D a r u t á n c

Arany János: *Végpont*
Punctum finale

Sebtében eddig irtam;
Két óra nem kevés;
Most, ím, erőt vesz rajtam
A régi csüggedés.

Hisz' szép a nagy önértet,
Kivált ha igaz is,
S merészen győzi röptét
A szárnyas Pegaz is.

Az én ágaskodásom
Nem ér egy fakovát:
Csak a cigány vagyok, ki
„Biztatja a lovát!”

(1877. szept. 11)

„...angol fiúk lapdázta magyar fiúkkal”

„...világhírű pesti futballisták hamarabb megtalálják a kézzsoritást
az ellenséges külfölddel, mint nagyfejű politikusaink”

Ramblerek

Éppen száz évvel ezelőtt született meg az első magyar profi csapat, amelybe, a kor akkori szóhasználatát kölcsönvéve nagy krekkek gravitáltak ramblereknek.

De mit is jelentett ez valójában?

Akkoriban még tartott az 1919-1920-as idény, ami nyilván nem érdemelne szót, ha nem történt volna benne néhány, akár kortűnetnek, akár szenzációsnak, akár a történelem keserű fíntorának nevezhető esemény.

„Négy, küzdelmekben gazdag, a viszonyok fojtogató erejével szemben hősiessen végigküzdött háborús esztendő után 1919 őszére, illetve az 1919-20. évi futballesztendőre békebajnokságot írt ki az MLSZ, mely elérkezettnek látta az időt a békeállapotokra való áttérésre. A zöld asztalnál hozott határozatokra azonban alaposan rációfoltak a zöld gyepen történtek. Futbalsportunk nívója a négy háborús esztendőben kifejtett emberfeletti munkája, teljesítménye után hatalmas visszaesést mutat. Ez a visszaesés a háborús esztendő túlfeszített munkája

után természetes és elkerülhetetlen reakcióként jelentkezett, amelyért mást, mint a körülményeket okolni nem lehet.

Labdarúgósportunk legkiválóbb reprezentánsai, az MTK és az FTC hosszadalmas külföldi túrán pazarolták el energiájuk nagy részét még a nyáron, e túra kapcsán és egyéb okokból elveszítettük a labdarúgásnak mestereit, Schaffert, Plattköt, a Konrad fivéreket, Szabót, Gínget és másokat (...) Utóljára hagytuk, bár talán elsőnek kellett volna megemlítenünk, hogy labdarúgósportunk hanyatlásának legfőbb oka életkörülményeinkben, rendkívül terhessé vált megélhetési viszonyainkban keresendő. Ma, amikor a munkaalkalom híján a megélhetés ezernyi gondja tartja lekötve munkás és lateiner (értelmiségi - R. R.) minden energiáját, mikor a holnap bizonytalansága tartja izgalomban mindnyájunk agyát és gondolkodását, nem lepődhetünk meg a futbalsport hanyatlásán. Mihelyt az életstandard növekedni fog, a magyar faj őseréje, mely a sportban megannyi dicsőséghöz juttatta már nemzetünket, vissza fogja helyezni a magyar futballt arra a magaslatra,

amelyen állott” - értékelt és jövendölt a hosszú évek tetszhalála után ismét megjelenő Nemzeti Sport 1919. Karácsonyán.

Két hónappal korábban még arról írt, hogy „az MLSZ megkapta a román városparancsnokság engedélyt, melynek értelmében a szövetség erkölcsi felelőssége mellett valamennyi pályán mérkőzések tarthatók. Az eddigi engedélyek csak kerteletlenül adták ki és esetről esetre szölköztek.”

A politikai helyzet meghatározta a túrára vágyó vagy külföldi ellenfelet fogadni készülő magyar csapatok lehetséges ellenfeleit: osztrák, német, esetleg svájci riválisok jöhettek szóba. Közben a háborúban ellenséges Nagy-Britannia hadihajói állomásoztak a Dunán. Legénységük futballmérkőzéseket vívott szabadidejében, megmérkőzött a Margitszigeten az FTC, a MAC és a BAK játékosaiól összeállított „kombinálttal”. A sportszempontról jelentéktelen (a magyar együttes 7-1-re nyert, nem ezek az angolok voltak a „futball tanítómesterei”), presztizs és politikai aspektusból viszont ki-

emelkedő esemény fontosságát jelzi, hogy Krúdy Gyula írt a meccsről s még inkább a körítésről. Emígyen: „A Dunán, az ó-budai partokon a Grand Naveknek egy lobogós monitora őrködik. Nagybritánia és India valamennyi zászlója kitzúve, mint a legnagyobb ünnepeleken, a hajóórség ugyanabban a fehér egyenruhában, amelyben ez órában tán a kínai partokon is őrködnek angol tengerészek, míg a szabadnapos hajósok a Margitszigeten rugják a labdát. Meszsziról nézem a lapdajátékok, a modern ifjak e villámgyors darutáncát, lábszárnaknak se regét, amely sereg a sportok legmámorítóbbikát, a football rakja olyan taktusra, hogy a gyakorlatban szem káprázva tudja követni izmoknak, terdeknek, lábknak ritmusát. (...) A régi pesti vasárnapi délutánok hangulata tér vissza ez október napfényében. Tíz-ezernyi fej a tribünön, nők, férfiak, gyermekek a fák tetején, szegénységet, vesztett hadjáratot, orgyilkos bolszevizmúst felejtettek az emberi tekintetek, amelyek a mezőre merednek (...) Régi pesti délután!

*„Tízezer nyi fej a tribünön
vesztett hadj d*

*„Mivel a játék nem stadionban zajlott le, nem tudtak belépőket
árusítani - következésképpen nem volt bevétel”*

Az első magyar profi futbalcsapat, amely 1920-ban alakult, de rövid szereplés után feloszlott. Legfelső sor (balról): Wilhelm, Jeszmás, Nemes, Pataki, Kollár. Középső sor: Maláky Szilárd, Viola, Nyíl I, Ging, Rainer Béla. Alsó sor: Feldmann, Plattkó, Szendrő
Forrás: Magyar Olimpiai és Sportmúzeum

